

Auteur: Cor E. Bijl (oprichter NLbe)

Datum: 2 maart 2009

De echte oplossing van de crises.

De crises die wij door de geschiedenis heen hebben ondergaan en ogenschijnlijk hebben opgelost, hebben nu het niveau bereikt van een existentiële crisis, een crisis die het voortbestaan van de mensheid als geheel bedreigt. Dit betekent dat de manier waarop we tot op heden crises c.q. problemen hebben opgelost niet helpen en zelfs contraproductief zijn. We hebben dus een wezenlijk andere manier nodig, een manier die crises echt oplost. Die manier is geen materiële dus op vorm gerichte manier, maar een spirituele manier. Hoewel er in de ontwikkeling van de samenleving al veel aanwijzingen in die richting zijn en er al veel aan spiritualiteit wordt gedaan, wordt de essentie ervan niet herkend en dus ook niet toegepast. Met gevolg dat de crisis niet wordt opgelost en daardoor de mogelijkheid krijgt zich te verdiepen en uit te breiden. En dat bovendien de unieke kans in deze crisis, die bestaat uit het realiseren van ons diepste ideaal, uitblijft.

Wat is die spirituele manier?

Om daar inzicht in te krijgen is het van belang om te weten dat het Universum zich manifesteert in twee aspecten. Het ene aspect is het dualiteitsaspect dat ook wel wordt aangeduid als het deel-, materie-, of mensaspect. En het andere aspect is het singulariteitsaspect dat ook wel wordt aangeduid als het geheel-, geest-, of Godaspect. Deze twee aspecten bevinden zich ook in ons. We zijn deel en geheel. Het dualiteitsaspect bestaat uit onze bewuste en onbewuste gevoelens en de in gedachten gevatte wil daarvan. De wil van onze angst of van onze begeerte (hebzucht) is daar een voorbeeld van. Dat deze een wil hebben, wordt bevestigd door het feit dat maar al te vaak en zelfs door de politiek wordt gezegd dat we niet naar deze gevoelens moeten luisteren. Het singulariteitsaspect bestaat uit ons Ware Zelf als zijnde onze innerlijke waarnemer, ons bewustzijn, van onze gedachten en gevoelens. Tot op heden waren wij de gevangene van het dualiteitsaspect en daarmee afgescheiden van het singulariteitsaspect. Concreet betekent dit dat we ons identificeerden met onze bewuste en onbewuste gevoelens en lieten leiden door de in gedachten gevatte wil ervan. Die toestand staat bekend als het ego. Als gevolg van deze gevangenschap waren wij constant in gevecht, in onbalans, met onszelf en onze omgeving. Dit gevecht is het zogenaamde gevecht om goed en kwaad: de basisaspecten van de dualiteit. Een belangrijk bewijs van deze gevangenschap is het feit dat onze grondslag van ontwikkeling en probleemoplossing altijd gebaseerd is geweest op een idee dat inherent is aan de dualiteit, de materie. Dat idee is het idee dat het leven en daarmee ook de mens als een machine in elkaar zit en dus maakbaar is. Maakbaar met als dogma te hanteren normen, waarden, regels, wetten, middelen en methoden. Dit idee is echter een illusie. Alles hangt immers ogenblikkelijk met alles samen en bestaat dus niet, zoals in het geval van een machine, uit vaste delen en vaste relaties tussen delen die hooguit via de snelheid van het licht met elkaar samenhangen. We zijn ons er over het algemeen niet van bewust dat wij dit gevecht voerden en nog voeren om ons diepste ideaal te realiseren. Dat ideaal is de bevrijding uit onze gevangenschap en de eenwording met het singulariteitsaspect dat in ons Ware Zelf huist en de balans in alle tegenstellingen bevat. Of anders gezegd, te worden wie wij echt zijn: de volmaakte, ware, authentieke, goddelijke mens.

Kunnen we dit gevecht continueren?

Om deze vraag te kunnen beantwoorden, dienen we ons te realiseren dat we een integraal onderdeel zijn van het Universum en dat we een keuze hebben betreffende de twee aspecten waaruit dat Universum bestaat. Dit betekent dat die keuze het lot van het Universum en dus ook van de Aarde en van onszelf bepaalt. Die keuze betreft de keuze tussen dualiteit en singulariteit, tussen het continueren van het gevecht met onszelf en het staken ervan. Continueren we het, dan zullen we het vanzelfsprekend verliezen. Want het gevecht met onszelf kunnen we niet winnen. We weten immers dat het onderdrukken van gevoelens slecht voor ons is. Tot op heden hebben we het gevecht gecontinueerd. De gevolgen daarvan worden nu zichtbaar in de vorm van de vernietiging van ons leefmilieu (klimaatverandering), het gevecht van ons leefmilieu tegen onszelf (natuurrampen, ziektes, afnemende immuniteit, voedselschaarste), ons onderlinge gevecht (verharding samenleving t/m zelfmoordterrorisme) en de teloorgang van de instituties die ons de "wapens" voor dat gevecht leverden. Dit feit als ook ons verlangen ons diepste ideaal te realiseren betekent dat we het gevecht, de traditionele manier van probleem/crisis oplossing, niet kunnen continueren. We zullen ons derhalve

bewust moeten worden van dit gevecht en de keus moeten maken het te staken. Dit houdt in dat we aan het eind zijn gekomen van het zijn van ons ego en daarmee van wie en wat we tot op heden waren. Wie ben ik, is daarom dé vraag van deze tijd. De bewuste dan wel onbewuste zoektocht daarnaar in combinatie met de zoektocht naar de zin van het bestaan houdt velen dan ook bezig.

In wezen is deze zoektocht naar wie we zijn een spirituele ontwikkeling. Die ontwikkeling bestaat uit twee processen. Het ene is het loslaten van het houvast dat ons ego nodig heeft. Een houvast dat ons door datzelfde ego wordt aangeboden in de vorm van de schijnwaarheden van o.a. de religie, de ideologie en de wetenschap, die op grond van het maakbaarheidsidee als waar worden aangenomen en bijgevolg door ons als dogma, als zelfopgelegde bron van zelfsturing, worden gehanteerd. En het andere proces is de zoektocht naar dat wat geen houvast nodig heeft en ons ego overstijgt. Dus naar ons Ware Zelf, het geheel, de bron van ons bestaan dat geen vastigheid bevat oftewel mysterie is.

Wat stuwt die ontwikkeling voort? Tot op heden is dat altijd ons onuitwisbaar verlangen naar vrijheid en eenheid c.q. verantwoordelijkheid geweest. Als gevolg van onze gevangenschap van de dualiteit, het contraproductieve gevecht met onszelf, hebben we dat niet kunnen verwezenlijken. De mogelijkheid daartoe is er nu pas. Want in deze tijd wordt die spirituele ontwikkeling voortgestuwd door twee uitzonderlijk dominante processen. Het ene proces is de existentiële crisis die ons dwingt ons ego en alles wat de identiteit van dat ego bepaalt en waar het zich innerlijk aan vasthoudt los te laten (niet te verwarren met ontdoen). Een proces dat mede wordt voortgestuwd door de steeds algemener wordende aanvaarding dat het leven niet maakbaar is en de tegelijk daarmee ontstane crisis der instituties: de pijlers van het maakbaarheidsidee, de hogepriesters van de waarheid (leegloop kerk, kloof burger en politiek, degeneratie van het onderwijs). En het andere proces is de individualisering en de globalisering die ons dwingt één te worden met ons Ware Zelf. Want dit proces zorgt ervoor dat ons ego zijn, dat in dit verband ook kan worden aangeduid als deel zijn zonder geheel te zijn, verandert in ons deel zijn én geheel (globaal) zijn. Een toestand die gelijk staat aan het Ware Zelf zijn of kortweg het Zijn. We hebben dus een historisch unieke kans ons Zijn en daarmee ons diepste ideaal te realiseren.

Hoe realiseren we het Zijn, wat is zijnsontwikkeling?

Uit het voorgaande zal duidelijk zijn dat zijnsontwikkeling bestaat uit het staken van het gevecht met onszelf en onze omgeving en ons over te geven aan ons Ware Zelf. Hoe doen we dat? Om dat te kunnen beantwoorden is het van belang te weten dat het gevecht uit twee gevechten bestaat. Het ene is het gevecht van ons ego tegen zichzelf, oftewel van onze gevoelens tegen onze gevoelens. En het andere is het gevecht van ons ego, dus van onze gevoelens, tegen ons Ware Zelf. Want dan zal duidelijk zijn dat het staken van het gevecht bestaat uit:

- a) Het niet langer laten leiden door onze gevoelens en de in gedachten gevatte wil ervan.
- b) Het niet langer bestrijden van onze gevoelens, maar het toelaten, het onvoorwaardelijk accepteren, ervan. Het bestrijden bestaat uit het onderdrukken, manipuleren, analyseren, bagatelliseren, wegdeneren, projecteren, minachten, meditatief vluchten, als duivels bestempelen, enz. En het toelaten bestaat uit het zodanig tegemoet treden en binnengaan ervan dat het punt van bevrijding, van vervulde betekenisgeving, van het Licht van het Ware Zelf, wordt bereikt dat zich op de “bodem” van ieder gevoel bevindt.
- c) Het niet langer bestrijden van het Ware Zelf, maar het overgeven eraan (zie d). Dit bestrijden bestaat uit het ontkennen en minachten ervan. Het ontkennen geschiedt door de overtuiging dat we onze gevoelens zijn in plaats van ons Ware Zelf. Een overtuiging die onjuist is omdat we onze gevoelens niet zijn, maar hebben. Ons Ware Zelf is immers de waarnemer, het bewustzijn, ervan en is in staat er iets mee te doen (onderdrukken, toelaten, manipuleren). Illustratief is het feit dat wij in Nederland zeggen “Ik ben bang” terwijl de Duitsers zeggen “Ich habe angst”. Het minachten van het Ware Zelf geschiedt in de vorm van het aanduiden van de zoektocht ernaar en het één zijn ermee als zweverig, niet nuchter, soft, niet wetenschappelijk, godslasterlijk, e.d.

Dankzij het staken van het gevecht wordt de invloed, de wil, van het ego minder. Daardoor zijn we beter en uiteindelijk helemaal in staat tot:

- d) De overgave aan de Wil van ons Ware Zelf. Een Wil die niet gekend, maar wel ervaren kan worden als de energetische impuls tot manifestatie in het hier en nu. Een impuls die zich in het verloop van de tijd oneindig vaak manifesteert en als zodanig een “flow”, een stroom van vanzelf ontstane gebeurtenissen, van constante zelfsturing, vormt. Op die manier is deze stroom een toestand waarin we niet weten en ook niet hoeven weten wat we willen, welke keus we moeten maken, want de stroom maakt die voor ons. De worstelingen, de dilemma's, zijn dan verleden tijd. We zijn en doen dan het Goede, ook al ervaart de buitenwereld dat niet zo en ook al kan de vorm van de stroom, dus dat wat we doen, constant veranderen. Dit doen van het Goede kan inhouden dat we onze gevoelens, onze kwalen, onze problemen e.d. toch bestrijden/oplossen. Dat is dan echter niet vanuit het ego, maar vanuit het Ware Zelf en dus het Goede.

Is zijnsontwikkeling een makkelijke opgave?

Het antwoord is ja en nee. Het is een makkelijke opgave omdat het in wezen uit niet meer dan zelfacceptatie bestaat. En het is geen gemakkelijke opgave omdat het ego uiterst krachtig en slim is en zich uit alle macht zal verzetten tegen de doodsstrijd ervan die zijnsontwikkeling letterlijk teweeg brengt. Vandaar de uitspraak: "Je moet kunnen sterven om te kunnen leven". Verder is het geen gemakkelijke opgave omdat de eenwording met het Ware Zelf gelijk staat aan de eenwording met het innerlijk Licht, het Goddelijk/Geheel aspect van de mens, en daardoor zo intens is dat het alleen langs geleidelijke weg te doorstaan is. Om die reden kan zijnsontwikkeling ook worden aangemerkt als het moeilijkste wat er is.

Wordt crisis met zijnsontwikkeling echt opgelost?

Crisis wordt echt opgelost omdat het Zijn de toestand is waarin we bewust één zijn met de natuur, het Universum, het leven zelf. We ervaren problemen dan niet langer als probleem, als disharmonie. Want dat doet alleen het dualistische en dus disharmonieuze ego. We zullen de niet als probleem ervaren problemen dan niet langer vanuit de dualistische, in onbalans zijnde, disharmonieuze en onvervulde gevoelens als angst, begeerte, jaloezie, minachting, haat, miskennis, enz. tegemoet treden. Maar dat doen vanuit het singulair, in balans zijnde, harmonieuze en vervulde Ware Zelf. M.a.w. we zullen volledig in harmonie zijn. Daardoor zullen we vanuit harmonie met het leven omgaan en het leven, hoe gewelddadig ook, als harmonie ervaren. Ons doen en laten zal daardoor anders zijn. Want het Ware Zelf vervangt het ego als bron van zelfsturing. Wat dat doen en laten zal zijn, blijft een mysterie aangezien het Ware Zelf door het geheel gestuurd wordt en dat mysterie is. Uit het voorgaande zal duidelijk zijn dat de harmonie van het Ware Zelf een innerlijke harmonie is. En dus niet persé een toestand van leven waarin zich geen botsingen, gewelddadigheden, vernietigingen voordoen. In het Universum, in het leven zelf, dat door het geheel gestuurd wordt, vinden immers oneindig veel vernietigingen plaats. En vernietiging is nu eenmaal inherent aan de dualiteit waarin wij als mens ook verkeren vanwege het feit dat we in een lichaam zitten.

Had zijnsontwikkeling de financiële crisis kunnen voorkomen?

Over het algemeen wordt aangenomen dat hebzucht de oorzaak van de financiële crisis is. Hebzucht is de behoefte aan het hebben van dingen. Behoefte aan het hebben is een typische eigenschap van het ego, want het ego is dualistisch, deelzijn en dus onvervuld. Het Zijn is vrij/los van het ego, singulair, geheelzijn en dus vervuld. Daarom is het Zijn niet hebzuchtig. Als het Zijn was gerealiseerd, dan was de crisis dus in ieder geval niet door hebzucht ontstaan. Dit betekent niet dat de crisis niet ontstaan zou zijn. Want ook het Zijn kan crises veroorzaken. Echter, onze ervaring ervan is niet disharmonieus, maar harmonieus. En ons reageren erop geschiedt niet vanuit het ego, maar vanuit het Zijn en is daarmee het Goede.

Welke eigenschappen levert zijnsontwikkeling op?

Het Zijn is de singulariteit die de dualiteit overstijgt, het Goede dat het goed en kwaad overstijgt. Dit betekent dat het Zijn geen goede en slechte eigenschappen kent. Het Zijn is dus zonder bewuste en/of onbewuste innerlijke worsteling zowel flexibel als inflexibel, teder als agressief, nederig als autoritair, oordeelloos als oordelend, actief als passief, betrouwbaar als onbetrouwbaar, fatsoenlijk als onfatsoenlijk, waarheid- als onwaarheidsprekend, gezond als ongezond, enz. Daarmee is het Zijn de volmaakte staat van zijn en de beste kwaliteit (niet te verwarren met vaardigheid) voor iedere actie.

Wordt zijnsontwikkeling, als zijnde de essentie van spirituele ontwikkeling, momenteel toegepast?

Dat is op een enkele uitzondering na niet het geval. Niet in de reguliere wereld en niet in de alternatieve/spirituele wereld. De reden is het feit dat het ego nog dominant is en vanwege zijn overlevingsdrang niets van zijnsontwikkeling wil weten. De reguliere en spirituele vernieuwing van deze tijd is dan ook nog steeds een gevecht tussen het (spiritueel) goede en (spiritueel) kwade en wordt daarom vrijwel volledig in de verandering van vorm gezocht. Dus in andere en vooral duurzame manieren van werken respectievelijk in spirituele dogma's en bijbehorende manieren van zijn, van gedrag. M.a.w., er wordt nog steeds gedacht dat ons diepste ideaal, het Zijn, door ons te maken is. Iets wat niet het geval is, omdat het Zijn het één zijn met het leven zelf is en dus alleen door het leven zelf c.q. ons Ware Zelf (zie punt d) "gemaakt" kan worden. Dit maakbaarheidsidee is er de oorzaak van dat de spirituele wereld inmiddels bestaat uit een onafzienbaar aantal methoden. Methoden die, vaak voorzien van de belofte van geluk, gezondheid en zakelijk succes, beweren de mens naar zijn bron, zijn Ware Zelf, zijn Zijn, te helpen. Methoden echter die dat bij gemis aan zijnsontwikkeling niet doen. Dit gemis wordt vaak goedgepraat en daarmee in stand gehouden door te stellen dat er vele wegen naar het Zijn zijn. Iets wat wel geldt voor het ervaren en daarmee bewust worden van gevoelens, maar niet voor het vrij/los komen ervan en voor het één worden met het Ware Zelf. Dit zou kunnen betekenen dat de crisis

nog niet erg genoeg is om tot zijnsontwikkeling over te gaan. Maar het kan ook betekenen dat de samenleving er onvoldoende over geïnformeerd is. Dat laatste blijkt zeker het geval. Dus wellicht kunnen we de crisis keren.

Wat is nodig?

Het volgende is nodig:

1. De erkenning door de overheid en daarmee door alle instituties van zijnsontwikkeling als nieuwe grondslag van ontwikkeling en probleemoplossing.
2. Een instelling die de samenleving informeert over zijnsontwikkeling en begeleidt bij het toepassen ervan.
3. De mogelijkheid voor iedere burger zijnsontwikkeling te leren en toe te passen.

Ik nodig de overheid en/of andere instellingen uit die willen helpen dit te realiseren.